

Arrest

nr. 51 187 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Algerijnse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen in de loop van het jaar 2006.

Op 27 juni 2007 dient verzoeker een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade te Algiers, in Algerije.

Op 16 juli 2007 wordt dit visum aan verzoeker geweigerd.

Op 23 oktober 2007 dient verzoeker een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade te Algiers, in Algerije.

Op 13 november 2007 wordt dit visum aan verzoeker geweigerd.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

B., K. (...)

nationaliteit: Algerije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij beweert sedert 2006 ononderbroken in België te verblijven. Hij tracht dit te staven aan de hand van getuigenverklaringen, en legt een arbeidscontract van de onderneming A. (...) voor. Betrokkene heeft echter op 27.06.2007 en 23.10.2007 een visum van korte duur (type C) aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Algiers, Algerije (stukken aanwezig in het administratief dossier van betrokkene). Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd, verbleef betrokkene op dat moment niet in België, maar in Algerije en kan hij ook onmogelijk een ononderbroken verblijf aantonen in België sedert ten minste 31.03.2007. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse les wenst te volgen, werkwilg is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Enig Middel: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker steunt zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dit punt bepaalt dat een persoon in aanmerking komt voor regularisering mits aan de volgende drie voorwaarden is voldaan:

- in België vóór 31 maart 2007

- bewijs geven van integratie in de Belgische samenleving

- in het bezit zijn van een arbeidscontract van minimum 1 jaar dat bovendien voorziet in een wettelijk minimumloon

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen twijfel is dat aan de twee laatste voorwaarden voldaan is;

Evenwel wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat hij niet ononderbroken in het land zou zijn gebleven van vóór 31 maart 2007;

Het is echter niet betwist dat verzoeker voor het eerst in België is aangekomen in de loop van 2006;

Van bij het begin had verzoeker als doelstelling zijn verdere leven in België uit te bouwen, en niet meer terug te keren naar zijn vaderland;

Niettemin stelde er zich het probleem dat verzoeker op een illegale wijze België binnengekomen was;

Hij was er zich terdege van bewust dat hij in een systeem van illegaliteit talrijke problemen zou tegenkomen, en wenste deze situatie te verhelpen;

In dit kader moet benadrukt worden dat er zich reeds familieleden van verzoeker in België bevonden, waar hij in ieder geval terecht kon;

Teneinde op een wettelijke manier in België te kunnen verblijven, was het voor verzoeker dan ook noodzakelijk om via de Belgische Ambassade te Algiers een visum aan te vragen» om op deze manier volstrekt legaal België binnen te komen:

Met andere woorden, de enige reden waarom verzoeker terugkeerde naar Algerije, was enkel en alleen om aldaar op de Belgische ambassade een visum voor België aan te vragen;

Dus, verzoeker verliet België met als enige bedoeling, zo snel mogelijk op een wettelijke wijze terug te keren;

Het is thans zeer frappant dat dergelijke handelswijze, welke eigenlijk goedgekeurd zou moeten worden, een negatieve invloed heeft op de beoordeling van de aanvraag van verzoeker;

Indien verzoeker gewoonweg, op illegale wijze, in België had gebleven, en zich niets had aangetrokken van de heersende regels, dan stond het buiten twijfel dat hij in het land verbleef van vóór 31 maart 2007, en dan waren alle voorwaarden voor een positief antwoord op de aanvraag van verzoeker aanwezig;

Maar precies omdat verzoeker zich in regel wilde stellen, wordt deze positieve ingesteldheid hem fataal, en wordt zijn aanvraag geweigerd;

Dit is vanzelfsprekend volledig in tegenspraak met de eigenlijk bedoeling van de wetgeving;

Dit doelt precies op het gegeven dat zoveel mogelijk mensen (liefst allen) op een wettelijke wijze in het land verblijven, en reiken de middelen aan om een verblijf te legaliseren;

Verzoeker heeft in 2007 dit middel aangegrepen, doch hiervoor diende hij even het land te verlaten om zijn noodzakelijke aanvraag te doen;

Dus in tegenstelling tot velen, die nooit enige moeite getroost hebben om de geldende regels na te leven, doch die thans, gelet op de instructie wel een wettelijk verblijf verkrijgen, wordt verzoeker als het ware gestraft omdat hij de regels naleefde;

Dergelijke houding is volledig in tegenspraak met de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en de thans bestreden beslissing is dan ook strijdig met voormeld artikel;

Het middel van verzoeker is dan ook gegrond;”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker moet aantonen dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven, dat hij een arbeidscontract moet kunnen voorleggen en dat hij een arbeidskaart B moet kunnen verkrijgen om te voldoen aan criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Verwerende partij merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een arbeidscontract heeft voorgelegd en dat dit niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Wat verzoekers ononderbroken verblijf in België betreft, merkt verwerende partij op dat verzoeker twee maal een visumaanvraag heeft ingediend bij de Belgische ambassade te Algiers in Algerije, namelijk op 27 juni 2007 en op 27 oktober 2007. Verwerende partij stelt dat hieruit blijkt dat verzoeker niet ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007. Verwerende partij wijst erop dat deze vaststelling door verzoeker niet wordt betwist. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op correcte wijze ongegrond werd verklaard aangezien verzoeker niet voldoet

aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in criterium 2.8.B. Waar verzoeker stelt dat hij aan alle voorwaarden zou hebben voldaan indien hij in België had verbleven, geeft verwerende partij aan dat dit correct is, doch dat het ontegensprekelijk vaststaat dat verzoeker België heeft verlaten en dat hij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8.B. Waar verzoeker stelt dat hij België diende te verlaten omwille van de inhoud van criterium 2.8.B., duidt verwerende partij erop dat verzoeker in zijn regularisatieformulier zelf criterium 2.8.B. heeft aangekruist en er duidelijk te lezen valt dat het een “ononderbroken verblijf” betreft. Verwerende partij stelt dat de interpretatie die verzoeker hier zelf aan geeft niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Daarenboven merkt verwerende partij op dat verzoeker in zijn feitenrelaas in het verzoekschrift uiteen zet dat hij in Algerije gevaar loopt vervolgd te worden. Bijgevolg meent verwerende partij dat er sprake is van enige tegenstrijdigheid daar verzoeker in 2007 wel teruggekeerd is naar Algerije om een visumaanvraag in te dienen. Verwerende partij besluit dat verzoeker niet aantoonde in welke mate artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Verwerende partij acht het enig middel van verzoeker niet ernstig.

3.3. Verzoeker voert de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan en uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsverplichting aan die in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...);*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.”*

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend door middel van een *“regularisatieaanvraag i.g.v. de nieuwe instructienota”*, opgesteld door verzoekers raadsman.

Er wordt op gewezen dat verzoeker als basis voor de regularisatie het criterium 2.8.B.: *“werk + duurzame verankering in België”* heeft aangeduid. Verzoeker geeft in zijn aanvraag aan te voldoen aan de gestelde voorwaarden van dit luik van voormelde *“instructienota”* van 19 juli 2009, waaronder een ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, minstens sinds 31 maart 2007 en voorafgaand aan de aanvraag.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, maar los daarvan beroept verzoeker zich op het criterium 2.8.B. van deze instructie als basis voor zijn regularisatieaanvraag.

Inzake de gegrondheid van zijn aanvraag voert verzoeker het volgende aan:

- hij legt zijn Algerijnse identiteitskaart en zijn studentenkaart voor, alsmede een verklaring van een dokter waaruit blijkt dat hij er sinds 2006 patiënt is;
- hij legt verscheidene getuigenverklaringen en een aanbevelingsbrief vanwege het intercultureel ontmoetingscentrum van de universiteit van Leuven voor;
- hij legt een aanmeldingsbewijs bij het Huis van het Nederlands voor;
- hij legt een attest van werkbereidheid van de VDAB en een arbeidsovereenkomst voor.

Inzake het criterium 2.8.B. aanvaardt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker een arbeidscontract heeft voorgelegd maar wijst tevens op de vereiste dat de vreemdeling dient te bewijzen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en minstens sinds 31 maart 2007 onafgebroken op het Belgische grondgebied verblijft.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard omdat hij niet in België zou zijn gebleven vóór 31 maart 2007. Verzoeker houdt voor dat het niet wordt betwist dat hij in België is aangekomen in de loop van het jaar 2006, noch wordt er betwist dat verzoeker bewijs heeft geleverd van zijn integratie in de Belgische samenleving en dat hij in het bezit is van een arbeidscontract. Verzoeker zet uiteen dat hij aanvankelijk de doelstelling voor ogen had in België zijn verdere leven op te bouwen en niet meer terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker duidt er daarbij op dat hij zich bewust was van zijn illegale binnenkomst en verblijf in België en houdt voor deze situatie te hebben willen verhelpen. Verzoeker stelt dan ook dat het noodzakelijk was naar Algerije terug te keren om via de Belgische ambassade te Algiers een visum aan te vragen en België aldus op een legale manier binnen te komen en er wettelijk te kunnen verblijven. Verzoeker houdt voor dat hij België slechts heeft verlaten met de enige bedoeling zo snel mogelijk op een wettelijke manier terug te keren.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker verklaart België te zijn binnengekomen in de loop van het jaar 2006. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel op 27 juni 2007 als op 27 oktober 2007 bij de Belgische ambassade te Algiers in Algerije een visumaanvraag voor kort verblijf in België heeft aangevraagd. Verzoeker betwist deze gegevens niet en bevestigt in het verzoekschrift zelf het volgende: *“(…) de enige reden waarom verzoeker terugkeerde naar Algerije, was enkel en alleen om aldaar op de Belgische ambassade een visum voor België aan te vragen”* en *“verzoeker verliet België (…).”* Dit visum werd bovendien telkenmale aan verzoeker geweigerd. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat zijn verblijf op het Belgische grondgebied sinds 31 maart 2007 een ononderbroken karakter vertoont. Het feit dat verzoeker in zijn middel poogt te verantwoorden waarom zijn verblijf op het Belgische grondgebied niet ononderbroken is, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad acht het motief van de bestreden beslissing, met name *“Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij beweert sedert 2006 ononderbroken*

in België te verblijven. Hij tracht dit te staven aan de hand van getuigenverklaringen, en legt een arbeidscontract van de onderneming A. (...) voor. Betrokkene heeft echter op 27.06.2007 en 23.10.2007 een visum van korte duur (type C) aangevraagd op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Algiers, Algerije (stukken aanwezig in het administratief dossier van betrokkene). Aangezien zulk een visum persoonlijk dient te worden aangevraagd, verbleef betrokkene op dat moment niet in België, maar in Algerije en kan hij ook onmogelijk een ononderboken verblijf aantonen in België sedert ten minste 31.03.2007. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de instructie van 19.07.2009", niet kennelijk redelijk en deze motivering steunt op de stukken van het administratief dossier.

3.4. Verzoeker stelt vervolgens dat hij als het ware wordt gestraft en zijn aanvraag wordt geweigerd omdat hij zich in regel heeft willen stellen met de Belgische regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied en het verblijf en aldus noodzakelijk diende terug te keren naar zijn land van herkomst, in tegenstelling tot velen die zich nooit enige moeite hebben getroost om de geldende regels na te leven, doch die thans, gelet op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, wel een wettelijk verblijf hebben verkregen. Verzoeker houdt voor dat indien hij verder op illegale wijze in België had verbleven en zich niet in regel had willen stellen met de geldende regelgeving, het buiten twijfel zou staan dat zijn verblijf in België dateert van vóór 31 maart 2007 en alle voorwaarden voor een positief antwoord op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanwezig zouden zijn. Verzoeker acht het frappant dat het feit dat hij zich in regel wilde stellen met de geldende regelgeving zijn aanvraag om machtiging tot verblijf negatief beïnvloedt en stelt dat dit in tegenspraak is met de eigenlijke bedoeling van de wetgeving, meer bepaald van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Waar verzoeker voorhoudt dat indien hij verder op illegale wijze in België had verbleven en zich niet in regel had willen stellen met de Belgische regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied en het verblijf, het buiten twijfel zou staan dat zijn verblijf in België dateert van vóór 31 maart 2007 en alle voorwaarden voor een positief antwoord op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanwezig zouden zijn, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die hij op geen enkele wijze met concrete elementen staakt. Verzoeker kan dit argument bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoeker vooruitloopt op de beoordeling van zijn aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en verzoeker aldus een andere verklaring of interpretatie geeft voor de vastgestelde feitelijkheden en (de bedoeling en de toepassing van) de geldende regelgeving, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek van verzoeker geeft aldus blijk van een andere interpretatie of beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de redenen die verzoeker aanhaalde onvoldoende zijn om verblijf toe staan in het kader van de gegrondheidsfase van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is ingegaan op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen ten gronde en voor elk element gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet volstaan om het verblijf toe te staan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Noch een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsverplichting worden hiermee aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET